

A Hajnal

Krisztus jelenlétének hírnöke



A Hajnal magazine

március 2025

Tartalomjegyzék

SZAKCIKK.....1

Gyűlölt ok nélkül.....2

BIBLIAI TANULMÁNYOK 15

Egy szent nemzet..... 15

Isten szentélye 18

A papság megalapítása 22

Édes íz Isten számára..... 26

Az engesztelés napja..... 30

Nézd meg a Bibliádban a szentírási idézeteket!

Gyűlölt ok nélkül

"Ez azért történt, hogy beteljesedjék az az ige, amely meg van írva a törvényükben: "Ok nélkül gyűlöltek engem"."

János 15:25

Jézus korának vallásos világa gyűlölte őt, és végül megölette. Azért gyűlölték, mert az ő életmódja ellentétes volt az övékkel. Áldozatos példájával elítélte az önzésükre épülő útjukat, tanításaival pedig leleplezte népszerű tévedéseiket, miközben népszerűtlen igazságokat tanított.

A 69:4 zsoltárból vett nyitószövegünk szavait Jézus földi szolgálatának utolsó óráiban mondta tanítványainak. Tudta, hogy hamarosan milyen nyomorúságban és szívfájdalomban lesz részük, és igyekezett felkészíteni szívüket és elméjüket a hamarosan bekövetkező eseményekre. Nem akarta, hogy megbotoljanak, hanem hogy készen álljanak arra, hogy pünkösdkor megkapják a Szentlelket, és

részesüljenek a mennyei hivatás csodálatos kiváltságaiban. Zsidókhoz írt levél 3:1

A világ megvetése

Jézus szolgálata alatt a tanítványok megtanulták, hogy az alázatos és alázatos Jézus követőjének lenni nem hozta meg számukra a korabeli vallásos világ jóindulatát. Voltak alkalmak, amikor a tömegek a szeretett Uruk körül sereglettek, de gyakran kiderült, hogy az indítékuk az volt, hogy bármilyen anyagi vagy testi hasznot reméltek tőle. Kevesen voltak olyannyira érdekeltek, hogy hűségesen követték őt, vagy hajlandóak voltak áldozatokat hozni azért, hogy a tanítványai legyenek. János 6:26 és 27 és 60 és 66.

Amikor elérkezett az idő, hogy Jézust keresztre feszítsék, a tanítványai kétségkívül azt hitték, hogy valahogy megmenekülhet a halál elől, és átveheti Izrael vezetőjének és királyának szerepét. Ismerték Ézsaiás próféta szavait, aki azt írta a Messiásról, hogy "kormányának és békéjének nem lesz vége". (Ézsaiás 9:7). Mégsem tudták, hogy előbb szenvednie és meghalnia kellett a világért, mielőtt beteljesedhetek volna a királysága dicsőségével kapcsolatos csodálatos prófeciák. Az volt a

reményük, hogy osztozhatnak a Mesterrel az ő dicsőségében, amelyről azt hitték, hogy már közel van.

Jézusnak meg kell halnia

Jézus nem hallgatta el tanítványai elől a hamarosan bekövetkező halálának szükségességét. A szentírási beszámolóból megtudjuk: "Attól kezdve Jézus elkezdte magyarázni tanítványainak, hogy Jeruzsálembe kell mennie, és sok mindent el kell szenvednie a vének, a főpapok és a törvény tanítói által, és hogy meg kell halnia, és harmadnapra fel kell támadnia az életre." (Máté 16:21). Bár Jézus kijelentése egyértelmű volt, követői bizonyára azt gondolták, hogy amit mondott, annak valami más értelme van.

Jézus tudta, hogy a tanítványai még mindig az anyagi előnyök és a dicsőség szempontjából szemlélik a tanítványsággal járó kiváltságokat, amelyet a vele való kapcsolatuktól remélnek. Azt is tudta, hogy pünkösöd után a megértés Szentlelkével lesznek átítatva. Most azonban képtelenek voltak elfogadni azt a tényt, hogy az Uruk halála valóban megtörténik.

Jézus követői gyűlöltek

A tanítványok szerették a Mesterüket, és meg voltak győződve arról, hogy ő az isten által kijelölt Messiás, de még nem fogták fel, hogy a dicsőség és a tisztelet előtt szenvedés és halál is jár majd a szolgálatával. Péter később ezt írta: "Azon tűnődtek, hogy Krisztus Lelke bennük milyen időről vagy helyzetről beszélt, amikor előre megmondta nekik Krisztus szenvedését és az azt követő nagy dicsőségét". 1 Péter 1:11

A bemutatott írásunkban Jézus elismerte, hogy ok nélkül gyűlöltek, és azt is kifejtette: "A világ úgy szeretne téged, mint a sajátját, ha hozzá tartoznál, de te már nem tartozol a világhoz. Én választottalak ki téged a világból, ezért gyűlöl téged. Emlékszel, mit mondtam neked? 'A rabszolga nem nagyobb a gazdájánál. Mivel engem üldöztek, természetesen téged is üldözni fognak. És ha rám hallgattak volna, akkor rád is hallgatnának. Mindezt miattam teszik majd veletek, mert elutasították azt, aki engem küldött.'" János 15:18-21

A Mester előre figyelmeztetett: "De eljön az idő - sőt, már itt is van -, amikor szétszóródtok, mindenki a maga útját járja, engem pedig magamra hagy. Én azonban nem vagyok egyedül, mert az Atya velem

van. Mindezt azért mondtam el nektek, hogy békességetek legyen bennem. Itt a földön sok megpróbáltatásban és bánatban lesz részetek. De bátorságotok legyen, mert én legyőztem a világot". János 16:32 és 33

Jó, ha megjegyezzük, hogy nem annyira az eljövendő szétszóródásra és üldöztetésre való figyelmeztetés volt az, ami a tanítványoknak békét és jó kedvet akart adni, hanem inkább az, hogy amikor ez bekövetkezik, megértsék annak valódi értelmét. Ekkor jöttek rá, hogy abban a nagy kiváltságban részesülnek, hogy Jézussal együtt szenvedhetnek. Azt akarta, hogy tudják, hogy ő legyőzte a világot, és hogy ők is erőt kapnak a világ legyőzéséhez, ha továbbra is az ő tanítványai maradnak. A győzelem e megígért bizonyosságával örülhettek a világ ellenállása és üldöztetése ellenére is. Az a tudat, hogy kedves Urukkal együtt szenvednek, bátorságot adna nekik, hogy hűségesen folytassák tovább.

Overcomers

Jézus saját élete, szolgálata és tanításai során mutatott példájából világosan kitűnik, hogy a keresztény élet az ellenállással szembeni

küzdelemről szól. Folyamatos harc folyik, amelyben félelmetes ellenségekkel kell megküzdenünk, akik legyőznének minket, ha nem kapnánk isteni erőt, hogy legyőzzük őket. A Sátán, az ördög a keresztény ember nagy ellenfele, szövetségesei pedig a világ és saját bukott testünk. (1 Péter 5:8; János 17:14 és 15; Róma 7:18). Pál apostol önmagáról szólva ezt írta: "Fegyelmezem a testemet, mint egy atléta, edzem, hogy azt tegye, amit tennie kell. Különböztet attól félek, hogy miután másoknak prédikálok, magam is kiesnék". 1Korinthus 9:27

A "legyőzni" kifejezést arra használjuk, hogy leírjuk a keresztények győzelmét az ördög, a világ és a saját testünk felett. A gonoszság a világ alapja, amelynek a Sátán a fejedelme. Pál ezért intett: "Ne hagyjátok, hogy a gonosz legyőzzön benneteket, hanem győzzétek le a gonoszt azzal, hogy jót cselekszetek". (Róma 12:21). János is bátorít: "mert mindenki, aki Istentől született, legyőzi a világot. Ez az a győzelem (görögül: a siker eszköze), amely legyőzte a világot, a mi hitünk". 1János 5:4

Isten a szeretet

Mennyei Atyánk a szeretet szerzője és támogatója az idők folyamán. A Sátán azonban az önzés

szerzője. Ez a két elv az ember bukása óta háborúban áll egymással. Isten népét - azokat, akik minden korban hűségesen szolgálták őt - az iránta való szeretet motiválta. Őket ő és az ő Lelke vezette, míg az emberiség többi részének többsége nagyrészt az önzés elve által irányítva haladt át az életen.

Az ember Isten képmására lett teremtvé, és ennek a képmásnak a nyomai még mindig megmaradtak, és sokak részéről a jóság cselekedeteiben nyilvánulnak meg. (1Mózes 1:27). Azonban nem az alkalmi kedves cselekedetek jelentik a világ és annak szellemének legyőzését. Az önmagunknak való élet elvéről kell áttérni arra az elvre, hogy Istennek éljünk, és életünket az ő szolgálatának szenteljük. A bűn miatt az "én" az emberi családban uralkodó életmotívummá vált. Ez olyannyira életmóddá vált a világban, hogy normálisnak tekintik. Az önérdek az az elv, amely ezt a jelenlegi világot uralja, és a Sátán az "e világ istene". 2 Korinthus 4:4

Szeressétek egymást

Az egyetlen módja annak, hogy az önzés megszűnjön, és a szeretet elve az egész földön az élet vezérlő elvévé váljon, az Isten üdvösségterve.

Jézusban van a szeretet mint életmód legátfogóbb példája. Ő nemcsak példát adott nekünk, hanem meg is parancsolta a szeretetet követőinek, mondván: "Új parancsolatot adok nektek , hogy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket". János 13:34

A szeretetnek ezt a szellemét a gazdag ifjú uralkodó sem értette meg teljesen, sem nem értékelte, akinek azt mondták, hogy adja el mindenét, amiye van, és adja a szegényeknek, de aztán szomorúan távozott (Máté 19:16-22; Lukács 18:18-23). Az önfenntartás törvényét követve világi javakat halmozott fel magának, és nem volt hajlandó megosztani azokat másokkal. A tanítványok értetlenül álltak Jézusnak a gazdag ifjúnak adott tanácsa előtt, amely úgy tűnt, mintha minden önérdek vakmerő feladását tükrözné.

Igazi tanítványság

Péter ekkor azt mondta Jézusnak: "Mindent elhagytunk, hogy kövessünk téged! Mi lesz akkor nekünk?" (Máté 19:27). Péter emlékeztette a Mestert, hogy tanítványaiként eleget tettek azoknak a feltételeknek, amelyeket a gazdag ifjú uralkodónak próbált szabni. Az ő mindenük nem volt annyi, mint az ő mindenük, de az elv ugyanaz volt. Miután

meghozták ezt az áldozatot, természetesen tudni akarták, hogy mit várhatnak cserébe. Péter kérdése elárulja, hogy még nem értékelte a tanítványság valódi szellemét. Talán abban reménykedett, hogy a címen kap majd valamit a tisztelet és a presztízis terén. Ahelyett, hogy szerény halász lett volna, talán arra vágyott, hogy a Messiás országában kiemelkedő pozíciót kapjon, hogy uralkodó vagy nagy legyen az emberek között.

Jézus válaszolt: Ti, akik az én követőim voltatok, szintén tizenkét trónon fogtok ülni, és ítélni fogtok Izrael tizenkét törzsének felett: "Biztosítalak benneteket, hogy amikor a világ újjá lesz, és az Emberfia megül a dicsőséges trónján. És mindenki, aki értem lemondott házáról vagy testvérekről vagy nővérekről vagy apáról vagy anyáról vagy gyermekekről vagy vagyonról, százszor annyit fog kapni cserébe, és örök életet fog örökölni." (Máté 19:28-29). Nem szabad azt a téves elképzelést levonnunk ebből a szakaszból, hogy az Úr azt kívánja a keresztényeknek, hogy feláldozzanak másokat. Helytelen lenne megfosztani családunkat a szükséges kényelemtől és ellátástól. Azonban miután ezt megtettük, a többlet az Úré.

Vedd fel a kereszted

Amikor Jézus bejelentette a tanítványainak, hogy Jeruzsálembe megy, és hogy ott várhatóan letartóztatják és kivégzik, Péter hallani sem akart erről. "Péter azonban félrevonta őt, és dorgálni kezdte, amiért ilyeneket mondott. "Az ég megtiltja, Uram" - mondta. "Ez soha nem fog veled megtörténni!" Jézus válasza erre a jószándékú tanácsra a következő volt: "Távozz tőlem, Sátán! Veszélyes csapda vagy számomra. Csupán emberi szemszögből látod a dolgokat, nem pedig Isten szemszögéből". (Máté 16:22-23). Péter megpróbálta meggyőzni a Mestert, hogy hagyja, hogy az önérdek befolyásolja őt, és ne menjen Jeruzsálembe, ahol tudta, hogy ellenségei várják.

Péter akaratlanul is a Sátán ügyét támogatta, aki mindig arra bátorítja az embereket, hogy elsősorban önmagukra gondoljanak. A világ emberei, akik felett a Sátán a fejedelem, leggyakrabban önmagukra gondolnak először. Nyíltan ez az életmódjuk, és ez volt az Éden napjai óta, de ez nem Isten útja. "Akkor Jézus így szólt tanítványaihoz: "Ha valaki közületek az én követőm akar lenni, hagyja el a maga útját, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem. Ha megpróbáltok ragaszkodni az életetekhez, el

fogjátok veszíteni. De ha értem feladjátok az életeteket, megmentitek azt." 24. és 25. versek

Jézus már akkor is áldozatosan elvesztette az életét az egész emberiségért. Általánosságban elmondható, hogy a mai társadalomban a legtöbben ostobaságnak tartják, ha valaki másra gondolnak, csak saját magukra. Jézus azonban Péter és a többi tanítvány elméjére és szívére apellált azzal, hogy arra irányította a figyelmüket, hogy az életüket Isten útján fogják megmenteni, nem pedig az "először az én" világi elvének követésével.

A világ legyőzése azt jelenti, hogy keresztényként szembeszállunk az önzés elvével, amellyel minden oldalról körülvesznek bennünket. Önzetlenül letesszük életünket Isten, az Igazság és a testvérek szolgálatára. (Filippi 3:7 és 8; 1János 3:16). Nem arra vagyunk hivatottak, hogy "a világból kikerüljünk", vagy hogy a világtól elszigetelten éljünk. (János 17:15). Sokkal inkább arra, hogy bár a világban vagyunk, de elkülönüljünk annak elveitől és normáitól, és ne engedjük, hogy önző szelleme befolyásoljon bennünket. A ránk nehezedő próbatétel az, hogy amíg fizikailag a világban élünk és dolgozunk, ne igazodjunk annak általános

szelleméhez, hanem továbbra is arra törekedjünk, hogy életünket az isteni szeretet ügyéért veszítsük el. Róma 12:2

KERESZTSÉG A HALÁLBA

Gazdag áldás várja a keresztényeket minden évben, amikor megemlékeznek Urunk Jézus áldozati halálának emléknapjáról. A jelképes kenyérből és kehelyből való részesedés azt jelképezi, hogy magunkévá tesszük az ő áldozatának javát. (Máté 26:26-29). Miután így részesültünk az ő váltságáldozatának javaiból, örvendezünk az irántunk való isteni kegyelemnek, és emlékezünk az áldozathozatal kiváltságára is, hogy "naponta meghaljunk", mintegy megtagadva önmagunkat, és életünket letéve Isten akaratát teljesítsük. (1Korinthus 15:13). Ez magában foglalhatja a világ általi kiközösítést, a fizikai erőnk ráfordítását, vagy azt, hogy megsérülünk azoktól, akik szavaikkal rágalmaznak bennünket.

A mi keresztségünk Jézus halálába való megkeresztelkedés. "Elfelejtettétek, hogy amikor a keresztségben Krisztus Jézussal egyesültünk, akkor az ő halálában is egyesültünk vele? Mert meghaltunk és eltemettettünk Krisztussal együtt a keresztség

által. És ahogyan Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsőséges ereje által, most mi is új életet élhetünk.

Mivel egyesültünk vele a halálában, mi is úgy fogunk feltámadni az életre, ahogy ő volt." Róma 6:3-5

Különleges meghívást kaptunk, hogy kövessük drága Urunk és Mesterünk nyomdokait. Őt "követni" azt jelenti, hogy a világban szerzett tapasztalataink hasonlóak lesznek az övéhez. Jézus kifejtette: "Az igazat mondom nektek, a rabszolgák nem nagyobbak a gazdájuknál. És a hírnök sem fontosabb annál, mint aki az üzenetet küldi". (János 13:16). Azoknak, akik hűségesen követik a Mester nyomdokait, még ha "ok nélkül gyűlölik is őket", ígéretet kapnak: "Azok akik győztesek, velem együtt ülnek majd a trónomon, ahogy én is győztes voltam, és Atyámmal együtt ültem a trónján". Jelenések 3:21

Egy szent nemzet

***Kulcsvers: "Az én papjaim országa lesztek, az én szent népem. Ezt az üzenetet kell átadnod Izrael népének".
2Mózes 19:6***

***Válogatott szentírások:
2Mózes 18:12-27; 19:1-14***

Izrael népe Isten ígéreteire és törvényének útmutatásaira épült. Bár Isten ígéreteiben felvázolt tervében nem lehet kudarcot vallani, az izraeliták helyzete ebben a tervben, és minden másé is, az isteni akaratnak való engedelmességtől függ. Kulcsversünk rámutat arra, hogy Izrael népe el lesz választva minden más néptől.

Nyilvánvalóan Isten gondviselése folytán Jetró, Mózes apósa adta a nagy törvényhozónak a mai lecke első szakaszában szereplő időszerű tanácsot. (2Mózes 18:12-18). Mózes kemény és fáradhatatlan munkás volt. Nagyon is hajlandó volt életét áldozni a

testvéreiért, de az apósa, aki önzetlenül figyelte a helyzetet, nemcsak azt látta, hogy Mózes feleslegesen fárasztja magát azzal, hogy minden apró nehézségükben igyekszik meghallgatni és ítélni, hanem azt is, hogy magukat a népet sem szolgálják hatékonyan. A munka egyszerűen túl sok volt ahhoz, hogy egy ember megfelelően el tudja látni.

Jetró nyilvánvalóan bölcs ember volt, és magasrendű, igazságos elveket vallott, amint az a Mózesnek adott tanácsaiból is kiderül. Azt tanácsolta a vejének, hogy nevezzen ki "alkalmas férfiakat" - uralkodókat vagy bírakat - az izraeliták különböző csoportjai fölé, és arra intette, hogy ezek legyenek elvi emberek, ne önző vagy kapzsi emberek. Jetró felismerte, és Mózesnek is bizonyára tudnia kellett, hogy az igazságtalan elveket vallók a saját érdekeiket előbbre tartják, mint a népet, amely felett uralkodnak. Az ilyen jelleműek inkább átok, mint áldás lennének a nemzet számára. 19-27. versek

Ezek a "rátermett férfiak" Izraelben Mózes vezetésével szolgálták a népet. Amikor Mózes megkapta Istentől a törvényt azzal az utasítással, hogy azt közölje a néppel, összehívta ezeket a

véneket, vagy képviselőket. Átadta nekik Isten törvényének részleteit, hogy elsajátítsák a szükséges megértést ahhoz, hogy először oktassák, majd megfelelően ítélkezzenek a nép felett.

Hatszázezer felnőtt korú izraelita férfi hagyta el Egyiptomot. (2Mózes 12:37). Ez összesen valószínűleg másfél millió embert jelentene, a nőket és a gyermekeket is beleszámítva. Nem nehéz elképzelni, hogy milyen problémákkal szembesülne egy ember, ha egyedül próbálna ilyen sokaságot Isten törvényére oktatni. Nem volt nyomtatott lap, rádió, televízió, mobiltelefon vagy internet - a mi modern kommunikációs módszereink közül semmi. Valóban nyilvánvaló, hogy Mózesnek volt egy jól szervezett embercsoportja, akikre rábízhatta azt a fontos feladatot, hogy a népnek átadja a Törvény szükséges részleteit, ahogyan azt Istentől kapta a Sínai-hegyen. Válaszul a nép azt mondta, hogy mindent meg fog tenni, amit az Úr mondott. 2Móz 19:8

Isten szentélye

Kulcsversek: "Izrael népe építsen nekem szentélyt, hogy közöttük élhessek. Ezt a sátrat és berendezését pontosan a minta szerint kell megépítenetek, amelyet mutatok nektek."
2Mózes 25:8-9

Válogatott Szentírás:
2Mózes 25-27. fejezet

A Mózesnek a sátor építésére adott utasításokat a 2Mózes 25-27. fejezetében találjuk, a munka elvégzéséről szóló beszámoló pedig a 35-40. fejezetben található. A tulajdonképpeni sáturnak - a szent és a legszentebb rekesznek - Isten Igéje szerint "szentélynek" kellett lennie. Sittim (akácfa). fadeszkákból épült, amelyeket arannyal vontak be, ezüst foglalatokba helyeztek, és ugyanabból a fából készült, szintén arannyal bevont rudakkal szilárdan össze voltak erősítve. 2Móz 26:15-30

Az egy "cubit" megközelítőleg 18 hüvelyk hosszúságából kiindulva az építmény tizenöt láb

széles, tizenöt láb magas és negyvenöt láb hosszú volt, és az elülső vagy keleti végén nyílt. Egy nagy fehér vászonterítő borította, amelyet kék, bíbor és skarlátvörös színű kerubok alakjai szövöttek át. (1-3. vers). Az építmény nyitott végét vagy elejét a fedő kendőhöz hasonló anyagú függöny zárta le, és ezt nevezték "ajtónak" vagy első fátyolnak. (36. és 37. vers). Egy másik, ugyanabból az anyagból készült, hasonlóan kerubok alakjaival szőtt ruhát, amelyet "fátyolnak" vagy második fátyolnak neveztek, úgy függesztettek fel, hogy az a sátor két részre osztotta a hajlékot. (31-33. versek). Az első vagy nagyobb rekeszt, amely tizenöt láb széles és harminc láb hosszú volt, "Szentélynek" nevezték. A második vagy hátsó, tizenöt láb széles és tizenöt láb hosszú rekeszt "Legszentebbnek" nevezték. Ez a két rekesz alkotta a tulajdonképpeni sátorhelyet. A sátor fölé további fedeleket emeltek, hogy menedéket nyújtsanak. Az egyik kasmírból vagy kecskeszőrből készült, a másik vörösre festett koszbőrből, a legfelső fedelet pedig fókabőrből, amely segített a víztaszításban. 7. és 14. versek

A sátor, amelyet Isten megparancsolta Izrael népének, hogy építsenek a pusztában, a hozzá kapcsolódó vallási szertartásokkal és szertartásokkal együtt, Pál apostol szerint "árnyéka,

halvány előképe volt az eljövendő jó dolgoknak". (Zsidók 10:1; 8:5; Kolossé 2:16-17). Ezek a szertartások, amelyeket az izraelitáknak évről évre meg kellett ismételniük, előre mutattak a "jobb áldozatokra", amelyek középpontjában Jézus állt, és amelyeket az ő első adventje idején vezettek be. (Zsidókhoz írt levél 9:19-24). Ezek nemcsak Izraelnek, hanem az egész emberiségnek örök üdvösséget hoztak volna. 1 Timóteus 2:5-6

Fel kell ismernünk, hogy Isten milyen gondosan irányította és irányította a hajlék építésének minden részletét. Felvitte Mózeset a hegyre, és pontos utasításokat adott neki minden egyes részre és az elkészítés módjára vonatkozóan. "Ügyelj arra, hogy mindent a minta szerint készíts el, amelyet itt a hegyen mutattam neked". (Zsidók 8:5; 2Mózes 25:40). Az izraelitáknak az Istentől Mózesen keresztül kapott minden részletet, ami Isten "szentélyének" építésére vonatkozott, pontosan az isteni utasításoknak megfelelően kellett elvégezniük. A népnek különösen tudatában kellett lennie ezeknek a dolgoknak, hogy ne legyenek figyelmetlenek, és ne kerüljenek súlyos büntetés alá bármilyen megszegésért.

Milyen hálások vagyunk, hogy mindezek az intézkedések Jézusra mutattak, a "szentély és az igazi sátor szolgájára, amelyet az Úr állított fel, és nem ember". Zsidók 8:2

A papság megalapítása

***Kulcsvers: "Áron és fiai derekára tekerjétek a szíjakat, és tegyétek rájuk a különleges fejfedőket. Akkor a papság joga örökre az övék lesz a törvény szerint. Így fogjátok felszentelni Áront és fiait".
2Mózes 29:9***

***Válogatott Szentírás:
2Mózes 29:1-9 és 35-37***

A Kivonulás könyvének nagy része Izrael sátrának felállításával foglalkozik. Isten megparancsolta, hogy a vallási év első napjára, azaz körülbelül tizenkét hónappal az izraeliták Egyiptomból való kivonulása utánra teljesen felépüljön. Arról is tájékoztatta Mózes, hogy az egyes berendezési tárgyakat hol kell elhelyezni. 2Mózes 40:1-8

Isten hűséges szolgájaként Mózes pontosan úgy hajtotta végre a kapott parancsokat, ahogyan azt utasították. (16-33. versek). A Szentírás tájékoztat minket arról, hogy az Izrael istentiszteleti

központjához kapcsolódó látható sátor olyan mennyei valóságokat képviselt, amelyek a jelenlegi evangéliumi korszak egyházára, valamint a jövőben az egész emberi családra vonatkoznak. Zsidók 9:23-28; Jelenések 21:1-5.

Ezenkívül utasításokat adtak Áron és fiai felkenésére, hogy a sátorral kapcsolatos papi szolgálatot végezzenek. Ezen utasítások között szerepeltek az Izrael papságának felszentelési szertartására és beiktatására vonatkozó részletek is. 2Mózes 40:13-15; 3Mózes 8. és 9. fejezete.

Isten utasítására részletes szertartást alkalmaztak az izraeli papság hivatalba lépésével kapcsolatban. Mivel az apostol azt mondja, hogy az Izráellel kapcsolatos intézkedések "az eljövendő jó dolgok árnyékát" jelentették, joggal vonhatunk le olyan tanulságokat ebből a felszentelési szertartásból, amelyek segíthetnek abban, hogy jobban megértsük, mit is jelent valójában a Mester - a nagyobb Melkisedek pap - követőjének lenni. Zsidók 10:1; 5:5-6.

Áron és fiai felszentelési szertartása hét napig tartott. (3Mózes 8:33). A hetes számot a Bibliában arra használják, hogy az egészet, vagy annak teljességét

jelképezze, amire vonatkozik. A hétnapos felszentelés tehát nagyon erőteljesen azt a tényt képezné le, hogy Jézus, a nagyobb főpap és az ő lábán járó követői, az alispánok felszentelése olyasvalami, ami az élet minden területét érinti, és örökké tart.

Amint már említettük, Izrael papjai voltak azok, akik által Isten kiosztotta áldásait Izraelnek, és irányította őket a saját magára vonatkozó dolgokban. Így a nagyobb Melkizedek papság leendő tagjainak, akik teljesen Istennek szentelik magukat, szintén fel kell ismerniük és értékelniük kell Isten örök szándékát, hogy elhívja őket erre a kivételezett pozícióra. Ők a "királyi papság" részévé válnak, amely Isten eljövendő királyságában az egész emberiségnek áldásokat fog osztogatni.

"Ha a tökéletességet el lehetett volna érni a lévita papságon keresztül... miért volt még mindig szükség egy másik papra, aki Melkizedek rendjébe tartozik, nem pedig Áron rendjébe?". Mert amikor a papság megváltozik, a törvényt is meg kell változtatni. Az, akiről ezeket a dolgokat mondják, egy másik törzshöz tartozott, és abból a törzsből soha senki nem szolgált az oltárnál. Mert világos, hogy Urunk

Júdából származott, és e törzsre vonatkozóan Mózes nem mondott semmit a papokról... ... Megjelenik egy másik pap mint Melkizedek, aki nem a származására vonatkozó előírás alapján lett pap, hanem az elpusztíthatatlan élet ereje alapján. Ugyanis kijelentették: "Pap vagy örökké, Melkizedek rendje szerint". Zsidókhöz írt levél 7:11-17

Édes íz Isten számára

Kulcsvers: "A pap pedig égesse el az egészet az oltáron. Ez égőáldozat, ételáldozat, az Úrnak tetsző illat."

3Mózes 1:9

Válogatott Szentírás:

3Mózes 1:1-17

A Szentírás a szaglás által mutatott szimbolikát az áldozat és az odaadás gondolatának közvetítésére használja. Az Efézus 5:2-ben az apostol azt mondja: "járjatok a szeretet útján, ahogyan Krisztus is szeretett minket, és odaadta magát értünk illatos áldozatul és áldozatul Istennek". Ezzel a megfogalmazással Pál visszavezeti gondolatainkat Izrael sátorának szolgálataihoz, ahol a szertartásokhoz kapcsolódóan a szentélyrészben lévő aranyoltáron tömjént égettek, amelynek illata a második fátyolon túl a Legszentebbbe hatolt. Az erre a cselekedetre vonatkozó utasítás kimondta, hogy "Így hát a tömjénfüstölő rendszeresen égni fog az Úr

előtt az eljövendő nemzedékek számára". 2Mózes 30:1-8

A sátorhelyi istentiszteleteket szabályozó irányelvek nagyon pontosak voltak. Izrael engesztelésének napján Áron, a főpap vitte be a bűnért hozott áldozatok vérét a Legszentebbbe, hogy az irgalmasszékra szórja. Ezt megelőzően azonban előbb el kellett égetni a tömjént az aranyoltáron, hogy annak füstje és illata áthatoljon a Legszentebb Szentélybe, mielőtt Áron átment volna a fátyol alatt. Ha ez nem történt volna meg, akkor meghalt volna, amint belépett a Legszentebb Szentélybe. (3Mózes 16:11-14). Az égő tömjén füstje és szaga volt a bizonyítéka annak, hogy az áldozati munka megfelelően történt, és elfogadható volt Isten számára.

A bronzoltáron elégetett állatáldozatokat is "az Úr édes illatának" tekintették, amint azt a kulcsversünk és annak szövegkörnyezete mutatja. (3Mózes 1:5-9). A hús- vagy gabonaáldozatokat, amikor az Úr utasításai szerint égették el az oltáron, hasonlóképpen "édes illatnak" tekintették. 3Mózes 2:1-9

Izrael előző szertartásai, amelyeket "édes illatnak" tekintettek, mind különböző módon utaltak Jézus szolgálatára, engedelmességére és áldozatára, amely "illatos áldozatként" emelkedett Istenhez. (Efézus 5:2). A Mester megszentelt követői is meghívást kapnak az áldozatra, és megkeresztelkednek Jézus halálában. (Róma 12:1; 6:3-4). A keresztény áldozatos munkája különösen a "Krisztus teste" társaiért irányul. 1Korinthus 12:12-14, 27

A Filippi 4:18-ban Pál apostol, utalva a filippi gyülekezet áldozatvállalásának bizonyítékára, amikor a római börtönben töltött idő alatt ajándékot küldött neki, úgy említi azt, mint "illatos áldozatot, Istennek tetsző, kedves áldozatot". Itt magának Pálnak a tekintélye van arra, hogy az izraeli sátor tanulságait a gyülekezetre is alkalmazza. Továbbá azt is mutatja, hogy Isten az egymás iránti áldozatunk és szolgálatunk teljes szívvel való felajánlásával teszteli a neki való odaadásunk őszinteségét.

A szaglás szimbolikája segíthet abban, hogy megkülönböztessük az Isten iránti valódi odaadást a pusztá szájhazugságtól. Ahol nem érezzük az

áldozat "szagát", ott elgondolkodhatunk azon, hogy az Igazság milyen mélyen hatolt be lelki életünkbe. Az Igazságról való látásunknak fel kell tárnia az áldozathozatal és a szolgálat kiváltságát másokért, és az Úr iránti szívbeli odaadásunknak arra kell készítenie bennünket, hogy gyorsan letegyük életünket, hogy mások áldásban részesüljenek. Így lesz erős az odaadásunk édes illata. János 15:13; 1János 4:7-11.

Az engesztelés napja

Kulcsversek: "Mert ezen a napon engesztelés lesz értetek, hogy megtisztuljatok. Akkor az Úr előtt tiszták lesztek minden bűnötöktől."

3Mózes 16:29-30

Válogatott Szentírás:

3Mózes 16:2-9 és 11-19 és 27-34

A mai lecke a sátorban végzett szolgálatokkal kapcsolatos, amelyeket Izrael éves engesztelőnapján végeztek, amint azt a 3. Mózes harmadik könyvének 16. fejezete feljegyzí. Ez a rendkívül fontos istentisztelet a zsidó vallási év hetedik hónapjának tizedik napján történt. Az egész év legünnepélyesebb eseményének tartották ezt a napot, amikor a főpap belépett a Legszentebbbe - a Sátor legbelsőbb részébe -, hogy engesztelést végezzen a nemzet bűneiért. E különleges nap szolgálatainak elvégzéséhez a főpap, Áron nem a szokásos "dicsőség és szépség ruhájába", öltözött, hanem az áldozati ruhába, amely fehér vászonból készült. 2Mózes 28:2-39; 3Mózes 16:4.

Áron azt az utasítást kapta, hogy szerezzen egy ökröt és egy kecskét az engesztelő áldozatokhoz. A tulkot maga Áron biztosította, és azt a sátor udvarán kellett levágni bűnért való áldozatul saját maga és háza számára. A tulok zsírját a vaskos oltáron kellett elégetni. A bika nagy mennyiségű zsírja miatt bizonyára hevesen égett, és sűrű füstfelhőt termelt, amely a kívül lévők szeme láttára emelkedett fel. 3Móz 16:3, 5-6 és 25

Áronnak ekkor meg kellett töltenie egy füstölőt a vaskos oltáron lévő tűzből vett égő paraszakkal, és édes tömjénnel együtt be kellett vinnie a Szentélybe, a sátor első részébe. A füstölőt az Aranyoltár tetejére kellett állítani, és a tömjénfüstöt rá kellett szórni, hogy édes illatú füst keletkezzen, amely a második fátyolon túl a Legszentebbbe hatolt. Amikor ezt aprólékosan elvégezték, Áron biztonságosan beléphetett a Legszentebbbe, és folytathatta az engesztelés utolsó aktusát. Ott az ökör vérének az irgalmasszék tetejére és elé kellett szórnia. 12-14. versek

A sátoron kívül, a sátort körülvevő táboron túl, egy másik tűznek kellett lennie. Ott kellett elégetni az ökör hitvány részeit - a bőrt, a húst és a trágyát. Ezt a jelenetet a sátor körül táborozó izraeliták

mindannyian láthatták, és ez élesen megkülönböztette az engesztelés napjának többi áldozati szertartásától, amelyeket a sátor udvarát körülvevő vászonfüggönyök, valamint a Szentély és a Legszentebb elzárt jellege elfedett. Így fejeződött be a tulok felajánlása. 27. vers

Ezután a bűnért való áldozati kecskét áldozták fel. Erre a célra Izrael népéből kellett kiválasztani, és az Úr elé kellett állítani a sátor ajtajánál. Az Úr kecskéjét a sátoros udvarban levágták, vérét pedig bevitték a Legszentebbbe, és ugyanúgy meghintették, ahogyan a tulok vérével is tették. A kecske bőrét, húsát és trágyáját szintén elégették Izrael táborán kívül. 15. és 27. versek

Pál azt írta, hogy "Ezek a dolgok velük (az izraelitákkal) történtek. példaként számunkra. Azért írták le őket, hogy figyelmeztessenek minket, akik a korszak végén élünk...". Ezek "árnyéka, halvány előképe voltak az eljövendő jó dolgoknak" és a "jobb áldozatoknak", amelyek középpontjában Jézus állt. 1 Korinthus 10:11; Zsidókhöz írt levél 10:1; 9:23.